

вясалъ и запуслъ — даже и напрѣчника на гробния кръстъ е падналъ на земята, а сетне отнесенъ нѣкжде . . .

Все въ това гробище, на по-лично мѣсто сж гробовѣ на: бащата на революционнитѣ комитети преди освобождението — Любенъ Каравеловъ, на легендарния войвода Панайотъ Хитовъ, на Захари Стояновъ, на Никола Обретеновъ, на баба Тонка Обретенова . . . Гробътъ на Ангелъ Кънчевъ се намира въ гробищата при черквата „Св. Спасъ“ — въ другата частъ на градъ Русе — при „Сарж-баиръ“.

Така че, и тукъ Караджата не е самъ — заобиколенъ е отъ скжпи покойници, които бѣха и останаха любимци на българския народъ. Тѣ бѣха докрай вѣрни и преданни на великата освободителна борба и останаха светци съ своята скромность. На скромнитѣ люде подхожда и скроменъ гробъ, отколкото нѣкоя скжпо струваща безвкусна гробница. Въ такъвъ гробъ лежи и войводата Стефанъ Караджа. Той сигурно се чувствува по-добре на това мѣсто — на края на гробищата — осамотенъ, въ близость съ беднитѣ и народни труженици, погребани около него, отколкото — ако бѣше погребанъ и оставенъ въ първа класа — начело на мъртвитѣ, заобиколенъ отъ скжпата външна украса на гробовѣ на богатитѣ русенски първенци.